

Yine mi Okul?	8
Keşke Bir Kuş Olsam	14
Neee! Kütüphane mi?	21
Orman Okulu'na Hoş Geldin.....	28
Tükürüklü Zıpır ile Matematik.....	40
Müzikli Dil Öğretmeni Ceviz.....	46
Yelekli Tospik Teyze ve Bol Köpüklü Bobo.....	52
Görev Beklemez, Marş Marş Marş!...60	
Büyük Değişimler İçeriden Başlar....	65
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamalarını Merak Ediyorsan.....	70

ORMAN OKULU

ADA

Hiç sevmez uzun cümleleri... Dışarıdan umursamaz görünür ama aslında çok dikkatli... Kural tanımasa da çok iyi bir gözlemci...

MİRA

Ada'nın ikizi... Hiç bitmez Mira'nın neşesi ve enerjisi... Çok sever hayal kurmayı ve konuşmayı. En büyük özelliği umut dolu olması...

ZİPİR

Yerinde duramaz, hoplar zıplar... Matematikle oyun oynar...

KOBİ

Küçük ama disiplinli... Sever tertibi ve düzeni...

CEVİZ

Kelimelerle dans eder... Her cümlesi kalbe değer...

SAKINLERİ

AHMET BEY

İkizlerin babası,
düşünceli ve
gözlemci...
Her şeyi
sorgular ve
bulur her olayda
en güzel şeyi...

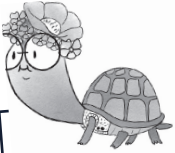
AYLA HANIM

İkizlerin annesi,
şefkatle bakar
gözleri... Çok
sever kızlarına
güzel şarkılar
söylemeyi...

PIRIL

Narin kanatları
tül gibi hafif...
Değişimin
sırrını verir
zarif zarif...

TOSPIK TEYZE

Yavaş yürür,
sakin sakın
anlatır...
Herkesi
sabretmeyi
hatırlatır...

BAY BİLGE

Az konuşur
öz konuşur
ama
anlattıkları
çok düşündürür.

BOBO

Dener taşırır,
bazen de
karıştırır...
Köpük içinde
seni hep
şaşırtır...

Ada **"Offf yine mi!"** diye söylenerek bir hışımla elini masanın üstündeki alarına savurdu. Kulağının dibinde sürekli sivrisinek gibi vızıldayan o gıcık saati susturdu.

"Yine mi okul?" diye tekrar etti durdu kendi kendine.

Bir sağa bir sola döndü. Uyuyamayacağını anlayınca üstündeki çarşafı ayak ucuyla iterek üstünü açtı. Gözlerini tavana dikti ve beklemeye başladı. O sırada annesi,

"Adacığım, günaydın! Bugün yepyeni bir gün. Hepimiz için güzel bir gün olsun!" diyerek içeri girdi neşeyle.

Ayla Hanım kızlarını hep böyle uyandırırdu. Bazen de tatlı nağmeler mırıldanırdı:

“Dünden daha özel ve yarından daha güzel,
İşte o gün bugün, bugün yepyeni bir gün.”

Ayla Hanım’a göre her gün bir öncekinden daha heyecanlıydı. Doğan her güneş, onun için yaşadığı hayaller ülkesinde dedektif olma fırsatıydı.

Mira’nın günleri de tıpkı annesi Ayla Hanım’ınki gibiydi. Ama Ada asla onlar gibi düşünmüyordu. Hâlbuki Ada, Mira’dan sadece bir dakika sonra doğmuştu. Görünüş olarak bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Buna rağmen düşünceleri siyah ve beyaz kadar farklıydı.

Ada yatağından doğrulurken keyifsiz bir sesle,

“Evet anne, ne demezsin, yepyeni bir gün! Aynı okul, aynı dersler, aynı yüzler...” dedi.

Babaları Ahmet Bey çoktan gazete ve ekmek alıp gelmiş, en sevdiği iri ve yeşil yastıklı koltuğuna yerleşmişti.

“Bugün acaba gündemde ne haberler var?” dedi.

Sonra da gazetesindeki büyük puntolu başlıklar arasında gözlerini dolaştırmaya başladı.

Ahmet Bey, sabahları güneşin doğuşunu izlemeyi çok severdi. Yine güneşin ilk ışıklarını kaçırmamak için sabah erkenden yürüyüşe çıkmış, dönerken de her zamanki gibi fırına uğramıştı.

Güneş, Ahmet Bey için, gecenin karanlığını delerek turuncuyla karışık simli sarı rengini yeryüzüne yayan ve sıcacık içten gülümsemesiyle içini ısıtan bir arkadaş gibiydi.

Ahmet Bey, her gün kendisini sanki güneşle beraber yeniden doğuyor gibi hissediyordu. Dün ne yaşanırsa yaşansın, bugün yeni bir umuttu. Ada ise tam tersini düşünürdü. Güneşten nefret ederdi. Minik kıza göre güneş, kızgın kırmızı yüzünü çıkarıp ortalığa öfke saçan ve her şeyi yakıp yıkan bir düşmandı. Gölgecik yerlerde sırf bu düşmandan kaçabilmek için yapılmış sığınaklardı.

Ahmet Bey'in fırından aldığı ekmeklerin sıcacık kokusu eve yayıldı.

Mira, burnunu havaya dikip odasına kadar gelen kokuyu içine çekti. Parmak uçlarında yükseldi ve kokuyu içine çeke çeke mutfağa geçti.

Ayla Hanım ise kızlarına taze portakal suyu hazırlamış ve içine saksısından kopardığı nanelerden eklemişti.

O sırada Mira, narin kollarını annesinin boynuna doladı.

“Hımmm... Peynirli omlet! Hem de kekikli. En sevdiğimden! Seni dünyanın en iyi omletini yapan annesi ilan ediyorum” dedi.

Ayla Hanım en az ekmek kadar sıcak olan gülümseme-
siyle kızına sarılarak karşılık verdi:

**“Aaah, bu kollar da madalyam mı
yoksa!” dedi.**

Ada yanaklarını avucunun arasına almış yarı açık gözle-
riyle onları izliyordu. Ahmet Bey gülerek şaka yaptı Ada’ya:
“Sabah sabah muhabbetine de doyum olmuyor küçük
hanım.”

Şakaya gülümseyen Ayla Hanım,

“Ahmet, zorlama Őu kızı. Her bülbül vakti gelince kendiliğinden ter” dedi.

Ada ve Mira dokuz yaşındalardı. Mira okula gitmeyi çok seviyordu üstelik bugün ayrı bir heyecanı vardı. Çünkü nceki hafta okulda tiyatro kulübüne katılmıştı ve kulüp olarak ilk çalışmalarına başlayacaklardı.

Ada her ne kadar kardeşi kadar istekli olmasa da birlikte okula gitmek için hazırlandılar. Dışarı çıktıklarında okul servisi çoktan gelmişti.

Ada, kardeşi ile oturmayı hiç istemese de, Mira'nın onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Her zamanki gibi serviste yan yana oturdular ve okula doğru yol aldılar.

KEŞKE BİR KUŞ OLSAM

Mira heyecanlandığında daha çok konuşurdu, tıpkı bu sabah serviste okula varana dek yaptığı gibi.

“Oynayacağımız oyunda bir bahçe ve içinde renk renk çiçekler olacak Ada. Bir de onları yetiştiren bahçıvan. Aslında bahçıvan öğretmenimizmiş biliyor musun? Renk renk çiçekler de bizmişiz. Birbirinden farklı çiçekler aynı bahçede mutlulukla büyüyorlarmış. Sonra o bahçedeki çiçekler dört bir yana yayılıp yeni kökler salacaklarmış. Ne kadar güzel bir senaryo! Bunu öğretmenler gününde oynayacağız. Yani bizler de...” diye devam edecekken Ada’ya baktı...

Ada’nın kendini dikkate almadığını görünce üzüldü ve sözünü tamamlayamadı.

Hayal kırıklığı taşıyan bir ses tonuyla,

**“Adaaa! Dinlemiyor musun sen beni?”
diye sordu.**

Mira'nın fazla heyecanlı ve hayalperest olması, Ada'ya çok saçma geliyordu. Kardeşinin anlattığı şeyler akoru bozuk müzik aletiyle yapılan şarkı gibi tirmalıyordu Ada'nın kulaklarını. O sırada **“Kesinlikle bu kızın içinde ahtapotları gibi üç kalp var... Yoksa bu heyecana nasıl dayanır insan?”** diye düşündü. Sonra içinden mırıldandığı bu cümleye istemeden irkildi. “Kesin bu ahtapot bilgisi de Mira'nın anlattığı zıvalıklardan kaldı aklımda!” diye söylendi kendi duyacağı bir sesle... Suratını salladı ve başını çevirmeden konuştu:

“Gerçekten çok merak ettim, sen ne olacaksın bu tiyatrodaki Mira?”

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Mira'ya bakışlarını çevirdi. En sıkıcı ve en ukala tavrını takınarak,

“Bahçenin toprağı mı, yoksa toprağın solucanı mı?” diye sordu.

Ada, Mira'yı terslediğini düşünürken, Mira yerinden heyecanla,

“Ah keşkeee!” diye sıçradı. “Toprak olduğunu düşünse-ne Ada! Tüm çiçekler seninle besleniyor. Yani tüm çiçeklere anne oluyorsun.”

Daha alaycı bir hareketle ve “Ahhahhaa!” sesiyle patlattı kahkahayı Ada.

“Ta-ta-taaamm. Karşınızda toprak ana Mira! Yok ya, vazgeçtim, senden çok iyi solucan olur. Sen zaten yerlerde sürünmeyi çok seversin.”

Mira çeşitli spor kurslarına gidiyordu. Evde hareketlerini yapmaya çalışırken Ada da kardeşiyle hep “Sürüngeen!” diye dalga geçirdi.

Mira hâlinde memnun bir şekilde,

“Olur tabii, neden olmasın Ada? Annemle geçen gün bir belgesel izledik. Orada solucanlar toprağı havalandırdığı için bitkilerin daha rahat beslendiğinden bahsediliyordu. Hem solucanlar kendini yenileyebilen hayvanlar. Bir yerleri kazayla kopsa o kısmı yeniden çıkabiliyor. Senin var mı böyle bir özelliğın? Yok tabii ki... Keşke gerçekten solucan gibi yaşayabilsen!”

Ada bir hışım çıkıştı kardeşine:

“Aaaahhh Mira yeteeler! Sabah sabah başımın içinde sesin uğuldamaya başladı yine. Beynimde bu kadar bilgi kirliliğine yer yok!”

Ada, yumruk yaptığı elinin üstüne yanağını devirdi. Sonra da başını servisin camına yasladı. Mira ile baş edemeyeceğini anlamıştı.

“Bu kızın abartılı neşesi gerçekten arabadan daha çok tutuyor beni!” dedi midesini tutarak.

Zaten dersleri düşündükçe karnına kramplar giriyordu. Hele pazartesi günleri! Offf! Dakikaların resmen geri gitmek için birbiriyle yarıştığı bir gündü. Düşündükçe limon yemişçesine ekşitti yüzünü. “Okuldan nefret ediyorum! Keşke hafta içi ve hafta sonu yer değiştirseydi, belki biraz özlerdim...” diye geçirdi içinden... Ama ardından bir saniye

bile geçmeden “Yok yok, yine de özlemezdim!” diye sıçradı yerinden.

İlk sene Ada okuma yazmayı zoraki öğrendiğinde, arkadaşları uzun metinler yazmaya ve kitap okumaya geçecek kadar ilerlemişti. Arkadaşları günlük tutarken Ada, Millî Eğitim Bakanlığı’na okulların kapatılması için dilekçeler yazmaya başlamıştı. Neyse ki babası Ahmet Bey, “Tamam kızım, ben bunları postaya verip geliyorum,” diyerek almıştı mektupları da, Ada durumu anlamadan olay kapanmıştı.

Yıllar geçse de huylu huylundan vazgeçmedi, her türlü yolu denedi.

Bir gün okulu vali ziyaret etmeye geldi. Ada, koskoca il valisinin paçalarından tutup,

“Beni burada zorla tutuyorlar, kurtarın beni!” diye bağırmıştı.

Sonraki sene yangın alarmına basmış, tüm çocukların bahçeye çıkarılmasına da sebep olmuştu. Bununla kalır mı?

Bahçeden topladığı iri salyangozları okula getirip sıraların altına koymuş ve çocukların korkuyla okuldan kaçmasına neden olmuştu.

Yeter ki okulda ders işlenmesin, bunun için Ada’nın yapamayacağı hiçbir şey yoktu.